

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. 4033/DS/2014, JID: 124915/2014/KUUK/Bla,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 9. 2014, č. j. 4033/DS/2014, JID: 124915/2014/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 6. 2014, sp. zn. MULN/442/18/2014/OS-PD/DR, č. j. MULNCJ 43655/2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řídil dne 22. 12. 2013 v čase 9:37 hodin na silnici č. I/7 u obce Chlumčany ve směru na Prahu motorové vozidlo tov. zn. Seat Altea, r. z. „X“, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena maximální rychlost 90 km/hod., naměřena rychloměrem PolCam rychlost 151 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měření $\pm 3 \%$ rychlost 146 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč, zákaz činnosti

spočívající v řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo v souladu s ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), řádně doručeno jeho zmocněnci pro správní řízení. Žalovaný byl povinen zasílat písemnosti na zvolenou elektronickou adresu zmocněnce „X“, tuto povinnost však nesplnil, čímž žalobce zkrátil na jeho právech. Pokud namísto toho rozhodnutí doručoval na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kde se jmenovaný nezdržuje, nemohl tento úkon vyvolávat žádné právní účinky, včetně tzv. doručení fikcí.

V důsledku nesprávného doručování pak žalobci nebylo doručeno ani předvolání k ústnímu jednání, čímž došlo ke zkrácení jeho práva na obhajobu a projednání věci, včetně práva seznámit se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, zmocněnci žalobce pak dále nebylo doručeno ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Přestože zmocněnec na základě telefonátu žalobce podal do neoznámeného prvoinstančního rozhodnutí blanketní odvolání, správní orgán I. stupně mu ani dodatečně své rozhodnutí nedoručil, čímž žalobce poškodil na právu na dvojinstančnost řízení. Zmocněnec nebyl rovněž řádně vyzván k doplnění tohoto odvolání.

Protože v důsledku shora uvedených pochybení bylo žalobci absolutně znemožněno se v průběhu řízení hájit, nemohl ani namítnout, že předložený výstup ze silničního rychloměru neprokazuje spáchání přestupku, neboť zařízení PolCam neměří vozidlo obviněného, ale rychlost měřicího vozidla. Proto je nutné, aby ve spisu byl založen nejen snímek zobrazující zjištěnou rychlost, ale taktéž první snímek z měření, potažmo celý videozáznam, na základě kterých by bylo možné porovnat, zda se vozidla k sobě nepřiblížila. V této souvislosti žalobce navrhl na podporu svého tvrzení vyžádat si od Českého metrologického ústavu odborné vyjádření, případně provést jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení.

S ohledem na uvedené žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, když neexistuje žádný důkaz o tom, že by žalobce řídil vozidlo rychlostí, která je mu kladena za vinu, a dále pro podstatná procesní pochybní správních orgánů. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce týkajícím se doručování prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že účastník nemá ve správním řízení zákonnou možnost stanovovat správnímu orgánu adresu, na kterou mu (či jeho zástupci) mají být písemnosti zasílány. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu totiž správní orgán na požádání účastníka doručuje na adresu pro doručování či elektronickou adresu, zejména může-li to přispět k urychlení řízení – tato podmínka ale v případě zmocněnce žalobce, jenž je všeobecně znám tím, že v řízení o přestupcích doručování problematizuje, není splněna. K tomu se dále dle žalovaného váže ust. § 19 odst. 4 správního řádu, jež stanoví, které písemnosti se doručují do vlastních rukou adresáta – z tohoto důvodu bylo rozhodnutí

žalovaného doručeno účastníku a jeho zástupci v souladu se zákonnou úpravou. K porušení práv žalobce na projednání věci, jak jím bylo uváděno v žalobě, tedy nemohlo dojít.

K námitce týkající se samotného měření žalovaný konstatoval, že o jeho průběhu nemá pochyb, neboť správní orgány vycházely z doložených dokumentů, policista, který měření prováděl, byl k tomu oprávněn a rychloměr disponoval platným ověřením. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o vině žalobce z protokolů sepsaných zasahujícími policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání, žalovaný proto zastává názor, že v řízení o přestupku bylo postupováno v souladu s platnými předpisy a rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Námitky žalobce v tomto směru žalovaný pokládá toliko za vedené snahou vyhnout se odpovědnosti za přestupek a s tím spojené sankce, když ke zkrácení práv žalobce v průběhu řízení nedošlo.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalovaného s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 3. 1. 2014 oznámila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Územní odbor Louny, dopravní inspektorát, správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byl i úřední záznam o průběhu prošetřování přestupku ze dne 22. 12. 2013, ověřovací list silničního rychloměru PolCam 2006 č. 183/13 ze dne 13. 9. 2013 potvrzující požadované metrologické vlastnosti zařízení s platností ověřením do 12. 9. 2014, výpis z Centrálního registru vozidel týkající se předmětného vozidla, včetně výpisu z evidence obyvatel, a fotografická dokumentace obsahující mimo jiné snímek z měřicího zařízení, z něhož je patrné, že žalobci byla silničním rychloměrem PolCam změřena rychlost 151 km/hod.

Dne 7. 2. 2014 doručil správní orgán I. stupně žalobci předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 21. 2. 2014. Z tohoto jednání se žalobce s ohledem na onemocnění svého dítěte omluvil prostřednictvím pana K. S. dne 19. 2. 2014, jenž správní orgán I. stupně jako tvrzený zmocněnec žalobce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“. Pro absenci plné moci zaslal jmenovaný následně k výzvě prvostupňového orgánu zmocnění k zastupování žalobce datované dne 10. 2. 2014, v němž původně žádal o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu „X“.

Dne 7. 4. 2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobci a jeho zmocněnci předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 30. 4. 2014, jehož součástí byla i výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Písemnost doručoval do vlastních rukou žalobce, jenž si ji osobně vyzvedl dne 9. 4. 2014, dále na elektronickou adresu „X“, z níž však neobdržel potvrzení adresáta o doručení, a konečně na adresu trvalého pobytu zmocněnce „X“, kde byla po uplynutí úložní doby vložena do schránky dne 22. 4. 2014. Ústního jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili.

Dne 3. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. MULN/442/18/2014/OS-PD/DR, č. j. MULNCJ 43655/2014, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání shora vymezeného protiprávního jednání. Rozhodnutí zasílal do vlastních rukou žalobce, jenž si jej osobně vyzvedl dne 10. 6. 2014, a dále zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu, kde bylo po uplynutí úložní doby vloženo do schránky dne 23. 6. 2014, s fikcí doručení ke dni 20. 6. 2014.

Dne 24. 6. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany zmocněnce žalobce doručeno blanketní odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí. Dne 25. 6. 2014 proto prvoinstanční orgán žalobce i jeho zmocněnce vyzval k odstranění vad (resp. doplnění) podání – výzvu si žalobce vyzvedl osobně dne 27. 6. 2014, zmocněnci byla po uplynutí úložní doby vložena do jeho schránky dne 9. 7. 2014.

Protože žalobce odvolání nedoplnil, postoupil správní orgán I. stupně spis žalovanému, jenž ve věci rozhodl napadeným rozhodnutím dne 9. 9. 2014 tak, jak bylo uvedeno shora. Rozhodnutí zasílal do vlastních rukou žalobce, jenž si jej osobně vyzvedl dne 12. 9. 2014, a dále zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu, odkud bylo po uplynutí úložní doby vráceno zpět odesílateli dne 23. 9. 2014, s fikcí doručení ke dni 22. 9. 2014.

Dne 11. 11. 2014 do správního spisu nahlédl nový zmocněnec žalobce.

Soud se nejprve zabýval problematikou doručování písemností v řízení před správními orgány obou stupňů.

Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle ust. § 19 odst. 8 věty druhé a třetí správního řádu platí, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Problematickou doručování, a to zejména s přihlédnutím k zasílání písemností na účastníkem či jeho zástupcem zvolenou elektronickou adresu, se již krajský soud opakovaně zabýval, přičemž rozsáhlou judikaturu k uvedenému tématu věnoval i Nejvyšší správní soud. Ačkoliv to ani jeden z účastníků nečinil předmětem sporu, dle soudu je v právě přezkoumávané věci podstatné, jaký vliv mělo užití diakritických znamének ve zmocněncem zvolené e-mailové adrese na postup správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 19 odst. 3 a odst. 8 správního řádu. Nejprve však bylo nezbytné, aby se soud k otázce elektronického doručování vyjádřil v obecné rovině.

Žalobce v žalobě namítal, že pakliže požádal o doručování na elektronickou adresu, byly správní orgány povinny takovéto žádosti vyhovět. Oproti tomu žalovaný ve svém vyjádření dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny na elektronickou adresu doručovat, neboť k uložení takovéto povinnosti nedisponuje účastník řízení žádným procesním oprávněním. Oba uvedené názory jsou nicméně nepřesné.

Jak v této souvislosti uvádí odborná literatura, správní orgán doručuje na adresu pro doručování či na elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, jestliže o to účastník řízení požádá, zejména pokud to může přispět k urychlení řízení. Podmínkou ovšem je, aby to nevylučoval zákon nebo povaha věci. Správní orgán nemusí vždy vyhovět jakémukoli požadavku účastníka řízení ve věci adresy pro doručování, bude nicméně zvažovat, zda doručování na adresu, kterou účastník sdělil, nepovede k průtahům v řízení. Pokud ale doručování na adresu pro doručování, kterou účastník řízení sdělil, nevylučuje zákon ani povaha věci, a současně je-li zřejmé, že může přispět k urychlení řízení, měl by správní orgán požadavku účastníka řízení vyhovět, a to i s ohledem na zásadu veřejné správy jako služby uvedené v ust. § 4 odst. 1 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že správní orgán má dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc (srov. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 108 – 124*).

Z uvedeného plyne, že obecně by správní orgán žádosti účastníka o doručování na elektronickou adresu vyhovět měl, pakliže ovšem nedojde k závěru o nemožnosti (zejména

technického rázu) či nevhodnosti žádosti z hlediska urychlení řízení. V případě negativního stanoviska je nicméně povinen o nevyhovění účastníka či jeho zástupce informovat – to se pojí se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování vymezenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Obdobný názor přitom zaujímá i Nejvyšší správní soud, jenž např. ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 2016, č. j. 8 As 16/2016 – 36 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, zda účastníkem požadovaný způsob doručení na elektronickou adresu přispěje k urychlení řízení; pokud správní orgán dospěje k závěru, že tomu tak není, a neshledá ani jiné důvody, které by tento způsob doručování opodstatnily, je oprávněn účastníkovi nedoručovat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu. Je však povinen to účastníkovi sdělit včetně důvodů tohoto postupu.

Oba účastníci se tedy mýlí, pokud se domnívají, že – jak tvrdí žalobce – povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu účastníka a jeho zástupce je prakticky bezvýhradní, či – jak oponuje žalovaný – tuto povinnost nelze správním orgánům stanovovat vůbec. Je totiž evidentní, že správní orgány mají buď žádosti vyhovět, anebo účastníku sdělit, z jakých důvodů tak není možné učinit. Jak nicméně vyplynulo ze správního spisu (byť to ani jedna ze stran ve svých podáních nikterak nezmiňuje), správní orgán I. stupně evidentně neúčelnost elektronického doručování na zmocněncem žalobce zvolenou adresu neshledal, když dne 7. 4. 2014 zasílal do e-mailové schránky „X“ předvolání k jednání nařízenému na den 30. 4. 2014 (jednalo se tedy hned o první písemnost v dané věci po zmocněncem vznesené žádosti). Protože však přijetí písemnosti nebylo ze strany zmocněnce potvrzeno, postupoval dále správní orgán I. stupně dle ust. § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu a nadále doručoval prostřednictvím poštovních služeb, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Správní orgán I. stupně nicméně přehlédl, že e-mailová adresa zvolená zástupcem žalobce obsahuje diakritické znaménko v doméně „X“, přičemž písemnost byla v důsledku tohoto přehlédnutí omylem doručována do nesprávné elektronické schránky „X“. Z uvedeného důvodu se soud musel zabývat posouzením, zda toto pochybení mohlo mít vliv na porušení procesních práv žalobce.

Soud úvodem konstatuje, že obdobnou procesní situaci již řešil např. v řízeních vedených pod sp. zn. 42 A 19/2014, sp. zn. 42 A 22/2014, sp. zn. 42 A 29/2014, sp. zn. 75 A 19/2014 aj., a je mu tedy z jeho úřední činnosti známo, že účastníky ve všech těchto projednávaných správních řízeních volený zmocněnec, pan K. S., doručování často problematizuje, když např. používá taktiku opakovaných změn elektronických adres či – jak je tomu v právě přezkoumávané věci – záměrně za účelem „zmatení“ správních orgánů požaduje doručování na elektronické adresy obsahující diakritiku. S ohledem na to tak soudu nezbývá, než jako v obdobných případech odkázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu, který v tomto kontextu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, dostupný na www.nssoud.cz) opakovaně uvádí, že bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). Nejvyšší správní soud dále pokračuje, že i pakliže tedy správní orgán nedoručil své rozhodnutí na adresu obsahující diakritiku sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení, jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si

zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel.

K tomu je třeba dále doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45 (dostupném na www.nssoud.cz), vyslovil rovněž myšlenku, že k institutu doručování je třeba přistupovat s „maximální mírou racionality“. Je to tedy především účastník řízení, kdo nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a kdo musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, dostupný na www.nssoud.cz). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, musí dále dle dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38 (dostupného na www.nssoud.cz), počítat s rizikem nedoručení datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu. Problematicnost doručování na elektronickou adresu pak ještě o to více prohlubuje situace, kdy účastník požádá o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN (pozn. soudu – Internationalized Domain Names, tedy adres s diakritickými znaménky), kde je riziko špatného přepisu o to vyšší – zvláště pak u účastníků, kde použitá adresa svádí k dojmu, že se jedná toliko o písarskou chybu a správně by měla být zapsána bez diakritiky. Kreativní účastník by navíc mohl dle Nejvyššího správního soudu použít i takovou elektronickou adresu, z níž není její správný zápis seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „<http://www.google.cz>“ a „<http://www.google.cz>“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou).

Z uvedeného proto dle názoru zdejšího soudu plyne, že nelze primárně správnímu orgánu I. stupně vyčítat, pokud s ohledem na v roce 2014 ještě nedostatečně rozšířené povědomí o možnosti založení elektronické adresy s diakritikou doručoval předvolání k ústnímu jednání na adresu „X“, místo správného „X“, neboť byl pravděpodobně přesvědčen o tom, že se ze strany zmocněnce jednalo pouze o překlep. A to zvláště pak za situace, kdy pokus o doručení na mylnou adresu neskončil chybou, neboť i tato disponuje v systému webového prostředí platnou registrací. Požadavek zmocněnce na zasílání na adresu s diakritikou proto nelze (i s ohledem na již shora zmíněné vědomí soudu o obdobných procesních taktikách jmenovaného v dalších přestupkových řízeních) označit jinak, než za zcela účelový a sloužící toliko k umělému vytvoření vady v doručování. Přestože tedy správní orgán I. stupně písemnost zasílal na nesprávnou adresu, nelze jeho vadný postup označit za natolik zásadní, aby vedl ke zrušení napadených rozhodnutí, pakliže ze správního spisu vyplynulo, že veškeré písemnosti byly zmocněnci doručovány i na adresu jeho trvalého pobytu. Tím správní orgán I. stupně splnil svou povinnost vyžadovanou shora citovanými ustanoveními § 19 odst. 8, § 20 odst. 1 správního řádu a především ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu, dle něhož se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.

Pakliže si však zmocněnec doručované zásilky na trvalé adrese nevyzvedl, a k jejich doručení tak došlo až prostřednictvím tzv. fikce ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu (a to ačkoliv měl jmenovaný dle již shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38, s rizikem nedoručení datových zpráv počítat a být

případně připraven přijímat i písemnosti doručované poštou), jde k jeho tíži, že se nezúčastnil ústního jednání, kde by mohl předkládat procesní návrhy a navrhopvat důkazy. Rovněž nelze dovodit, že by mu nebyla doručena meritorní rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K tomu soud navíc doplňuje, že byt' doručení zastoupenému účastníku nevyvolává žádné právní účinky, nelze v projednávaném případě současně pominout, že se všemi těmito písemnostmi byl obeznámen přímo žalobce, který si je na rozdíl od svého zmocněnce osobně přebíral a byl si proto vědom, v jaké fázi se řízení o přestupku nachází. Není přitom zřejmé, zda mu vůbec nějaké důvody bránily je předat svému zástupci, potažmo aktivně na ně reagovat – i tato nečinnost proto vznáší pochyby o účelnosti uvedeného jednání, s největší pravděpodobností ve snaze dosáhnout zproštění odpovědnosti za přestupek.

Vzhledem k uvedenému má soud námitku týkající se doručování, včetně navázaných tvrzených porušení dalších procesních práv účastníka, za nedůvodnou, když je zřejmé, že se všemi listinami zasílanými v rámci řízení o přestupku měl žalobce a jeho zástupce možnost se seznámit, neboť jim byly řádně doručeny.

S výše uvedeným souvisí i další námitka žalobce týkající se tvrzené nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. I tuto námitku má nicméně soud za zcela nedůvodnou, neboť výzva v tomto smyslu byla žalobci zaslána spolu s předvoláním k ústnímu jednání nařízenému na den 30. 4. 2014. Jak již soud dovodil, zásilka s předvoláním byla žalobci doručena do jeho vlastních rukou dne 9. 4. 2014 a jeho zástupci vložena do schránky dne 22. 4. 2014. Pakliže ale ani jeden ze jmenovaných na předvolánku, resp. na výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí nikterak nereagoval, není možné dovodit porušení účastnických práv žalobce či nepředvídatelnost ve smyslu, kdy správní orgán I. stupně ve věci rozhodne (jak v důsledku absence poučení o právu seznámit se s podklady rozhodnutí zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 – 55, dostupném na www.nssoud.cz), neboť není pochyb o tom, že se žalobci i jeho zástupci poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu nepochybně dostalo.

Žalobce dále namítal nesprávné zjištění skutkového stavu, když ve správním spisu není založen počáteční snímek z měření, potažmo celý videozáznam jeho průběhu, z nichž by bylo zřejmé, zda měření rychlosti vozidla žalobce proběhlo v souladu s návodem k obsluze silničního rychloměru PolCam.

Dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Dle ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. může v rámci dokazování soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

Soud nemohl přehlédnout, že uvedenou námitkou žalobce poprvé nelogicky uplatnil až v řízení před správním soudem. Přitom, jak již bylo uvedeno výše, mu s ohledem na řádné doručení předvolání k ústnímu jednání a výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nic nebránilo provedené měření rozporovat již před správním orgánem I. stupně. Obdobně měl žalobce možnost vznést svou námitku i v rámci odvolání – ani tohoto práva ale nevyužil, jestliže v tomto kontextu podal pouze blanketní podání, nedoplněné ani přes řádně doručenou výzvu k odstranění jeho vad. Se samotným správním spisem se pak žalobce seznámil až dne 11. 11. 2014, tj. po skončení odvolacího řízení. Žalobce tedy zůstal po celou dobu probíhajícího přestupkového řízení zcela pasivním, aniž by tomu bránily jakékoliv objektivní důvody či aniž by tato nečinnost byla vyvolána v důsledku pochybení správních orgánů. Za takovéto situace proto soud považuje nyní uplatněnou námitku týkající se skutkových zjištění za účelovou.

Soud přitom vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 – 52 (dostupném na www.nssoud.cz), dovodil, že při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je na jedné straně nutné nalézat rozumnou rovnováhu zohledňující zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu, na druhé straně zamezovat zjevným obstrukcím účastníka řízení. „*V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.*“ Z výše citovaných ust. § 75 odst. 1 a § 77 odst. 2 s. ř. s., totiž vyplývá, že správní soudnictví není pouhým pokračováním správního řízení či určitou formou „odvolacího řízení“ – jeho úkolem je přezkum již pravomocných rozhodnutí správních orgánů, při němž soudy vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto v žalobě nemůže uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem by bylo rozšířit či změnit skutkový stav, z něhož napadené rozhodnutí vycházelo (srov. v tomto smyslu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, dostupný na www.nssoud.cz). Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví tedy není nahrazovat činnost správních orgánů, případné nově prováděné dokazování musí vždy směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu a ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.

Na tomto místě soud odkazuje i na skutkově obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56 (dostupném na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud přijal tyto závěry: „*Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, stěžovateli muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření*

rychlosti) projednat v řízení před správními soudy.“ Dle druhého senátu Nejvyššího správního soudu (vizte především jeho rozsudek ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009 – 79, dostupný na www.nssoud.cz), totiž nelze obecně připustit, aby si účastník správního řízení ponechával jisté důkazní prostředky v záloze a uplatňoval je až v řízení před soudem a účelově tak přenášel dokazování před soud, zejména jde-li o zpochybnění zásadních skutečností. Právo obviněného svobodně si volit strategii své obhajoby v řízení vedeném ve věci trestního obvinění implikující i možnost uplatnit nové důkazy až v řízení před odvolacím orgánem tím není nikterak dotčeno. Nelze totiž přehlédnout zásadní rozdíl, že zatímco uvedené oprávnění je spojeno zejména s nalézacím řízením, řízení před správními soudy již pokračováním správního sankčního řízení není, neboť zaujímá „pouhou“ soudní kontrolu jeho zákonnosti, vystavěnou na kasačním principu.

Závěrem tohoto judikurního exkurzu nemůže soud pominout ani závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 77, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3577/2017 a také na www.nssoud.cz a v němž Nejvyšší správní soud sjednotil dosud roztržštěnou rozhodovací praxi, která v některých případech připouštěla i možnost uplatňovat v řízení před správním soudem novoty, ačkoliv skutková tvrzení v tomto smyslu nebyla účastníkem vznesena již ve správním řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před správním soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány, a to přestože byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní. Krajský soud dle Nejvyššího správního soudu může na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné, pouze dospěje-li k závěru, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (ust. § 3 správního řádu). Pokud nicméně soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu.

Soud se se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje. V právě přezkoumávané věci je proto toho názoru, že nastala situace vymezená v první možnosti definované rozšířeným senátem v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 77, kdy účastník až v žalobě uplatňuje námitky proti zjištěnému skutkovému stavu, ačkoliv tento byl dle závěrů soudu zjištěn správními orgány tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, správní orgán I. stupně i následně žalovaný vycházeli ve svých rozhodnutích z přestupkového spisu Policie České republiky, kde se zejména nachází snímek měření provedeného autorizovaným zařízením s platným ověřením, jenž zachycuje zjištěnou rychlost žalobcova vozidla 151 km/hod. Za situace, kdy žalobce naměřenou rychlost, resp. způsob měření, nerozporoval

ani bezprostředně po svém zastavení hlídkou policie, ani později v průběhu celého správního řízení, nelze tudíž správním orgánům vyčítat, že považovaly skutkový stav za dostatečně zjištěný a neměly o provedeném měření žádné pochybnosti. Obdobně jako ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, je přitom soud nucen konstatovat, že o tom, že byl žalobce za jízdu vyšší, než dovolenou rychlostí, uznán vinným, bylo jmenovanému známo nejpozději po doručení prvoinstančního rozhodnutí (ostatně proti němu podal včasné, byť blanketní, odvolání). I při pomnutí ničím neomluvené absence na ústním jednání, které bezprostředně předcházelo vydání rozhodnutí, tedy žalobce mohl tvrzený nedostatečně zjištěný skutkový stav týkající se provedení měření vznést alespoň v rámci odvolacího řízení, což ale rovněž neučinil. Jeho uplatnění až v řízení před správním soudem je proto nutné označit za bezpochyby účelové.

Za situace, kdy tedy ani soud nemá skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně za nedostatečný, neboť je zřejmé, že se přestupku dopustila osoba žalobce, jež byla bezprostředně po jeho spáchání zastavena a ztotožněna hlídkou Policie České republiky, přičemž vyjma úředního záznamu (který však nelze jako důkaz použít) je protiprávní jednání žalobce osvědčováno zejména snímkem z autorizovaného zařízení silničního rychloměru udávající nejvyšší naměřenou rychlost, jsou nové námitky týkající se možného nedodržení postupu při měření v dané fázi rozhodování již zcela irelevantní. Soud znovu zdůrazňuje, že ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. musí při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, proto jde zcela k tíži žalobce, že tento skutkový stav ke dni podání žaloby nezahrnuje i vypořádání správních orgánů s až nyní uplatňovanou námitkou. S ohledem na uvedené se tudíž soud těmito dodatečně tvrzenými skutkovými okolnostmi měření nezabýval, a současně ani neprovedl v této souvislosti žalobcem navržený důkaz odborným vyjádřením Českého metrologického ústavu či návodem k obsluze zařízení PolCam. Právě uvedené závěry plně korespondují se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, který je dostupný na www.nssoud.cz, o tom, že aby přestupkový správní orgán resp. soud, musel přikročit ke zkoumání, zda bylo správně provedeno měření vozidla, musí existovat k tomu konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. Tyto konkrétní skutkové důvody v případě žalobce vzhledem k výše uvedenému nebyly dány.

Soud uzavírá, že shora vymezený přestupek byl ze strany žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, žalobci dostatečně prokázán. Z tohoto důvodu soud přes žalobcem uplatněné námitky nevyhodnotil žalobu za opodstatněnou, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
I. T.